

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank)
van 10 februari 2010 in zaak nr. 09/22573 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 november 2008 heeft de staatssecretaris een verzoek van de vreemdeling om opheffing van zijn ongewenstverklaring afgewezen.

Bij besluit van 26 mei 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 februari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

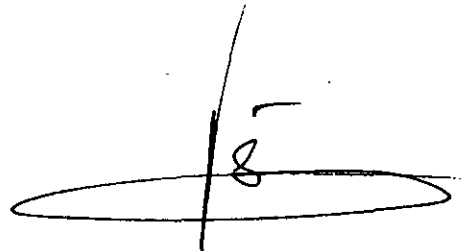
w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 april 2010

309.
Verzonden: 12 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Afdeling 3, enkelvoudige kamer

Regnr.: AWB 09/22573 BEPTDN

UITSpraak ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

in het geding tussen

, eiser, V-nummer woonplaats kiezende ten kantore van zijn
gemachtigde, mr. R.T. Laingsingh, advocaat te Amsterdam,

en

de staatssecretaris van Justitie, verweerder.

I PROCESVERLOOP

Eiser, geboren op , en van Surinaamse nationaliteit, verblijft naar eigen zeggen sedert 1992 als vreemdeling in Nederland.

Eiser is bij besluit van 5 augustus 1994 ongewenst vreemdeling verklaard op grond van artikel 21 (oud) van de Vreemdelingenwet.

Bij schrijven van 5 december 2007 heeft eiser een verzoek om opheffing van de ongewenstverklaring ingediend.

Verweerder heeft dit verzoek bij besluit van 4 november 2008 afgewezen. Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 26 mei 2009 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij schrijven van 23 juni 2009 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 24 november 2009. Eiser is aldaar vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. J.S.M. Rietveld.

II OVERWEGINGEN

1 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte de ongewenstverklaring niet heeft opgeheven. Eiser meent dat verweerder onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de van belang zijnde feiten en omstandigheden. Bovendien zijn

Regnr.: AWB 09/22573 BEPTDN

2

de gevolgen van de gehandhaafde ongewenstverklaring onevenredig in verhouding tot de met de beleidsregels beoogde doelen. Daarbij heeft eiser gewezen op het navolgende. Verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of eiser een daadwerkelijke en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt in de nabije toekomst, temeer nu verweerder erkent dat eiser geen bedreiging vormt. Voorts gaat verweerder ten onrechte voorbij aan de bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb. Bij de oordeelsvorming heeft geen zorgvuldige afweging plaatsgevonden van de bijzondere omstandigheden ten aanzien van het bestaan van "family life" in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ten slotte heeft verweerder ten onrechte het horen van eiser in bezwaar achterwege gelaten. Eiser had bij die gelegenheid nadere stukken en informatie over zijn relatie kunnen overleggen.

3 Verweerder stelt zich onder verwijzing naar de ingediende stukken op het standpunt dat eiser niet voor de gevraagde opheffing van de ongewenstverklaring in aanmerking komt.

4.1 Artikel 68 van de Vw 2000 bepaalt:

1. Onze Minister kan op aanvraag van de vreemdeling besluiten tot opheffing van de ongewenstverklaring.
2. De ongewenstverklaring wordt opgeheven indien de vreemdeling tien jaren onafgebroken buiten Nederland verblijf heeft gehad en zich in die periode geen van de gronden, bedoeld in artikel 67, eerste lid, hebben voorgedaan.
3. Bij of krachtens algemene maatregelen van bestuur kunnen regels worden gesteld omtrent de toepassing van deze afdeling.

4.2 Artikel 6.6 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) bepaalt - voor zover hier van belang - het volgende:

1. De aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring, bedoeld in artikel 68, eerste lid, van de Wet, wordt door Onze Minister in ieder geval ingewilligd, indien de vreemdeling niet aan strafvervolging terzake van misdrijf is onderworpen en ongewenst verklaard is:
 - a. naar aanleiding van geweldsdelicten of opiumdelicten en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland tien achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven;
 - b. naar aanleiding van andere misdrijven en sinds de ongewenstverklaring en het vertrek uit Nederland vijf achtereenvolgende jaren buiten Nederland heeft verbleven, of
 - c. op grond van artikel 67, eerste lid, onder a, van de Wet en sinds de ongewenstverklaring één jaar buiten Nederland heeft verbleven.
2. De in het eerste lid genoemde termijnen vangen opnieuw aan, indien de vreemdeling tijdens de ongewenstverklaring:
 - a. een als misdrijf strafbaar gestelde inbreuk op de openbare orde heeft gepleegd die tot ongewenstverklaring zou kunnen leiden, of
 - b. zonder voorafgaande tijdelijke opheffing of in strijd met de aan die tijdelijke opheffing verbonden voorwaarden in Nederland heeft verbleven.

4.3 Ingevolge het in hoofdstuk A5/4.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) neergelegde beleid kunnen zich (uitzonderlijke) gevallen voordoen waarbij het gevaar voor de openbare orde is geweken of het persoonlijk belang van de vreemdeling dient te prevaleren vóórdat de van toepassing zijnde duur van de ongewenstverklaring is verstreken. Het algemeen belang van de Staat kan alleen wijken voor het persoonlijk belang van de vreemdeling als sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden van het individuele

Regnr.: AWB 09/22573 BEPTDN

3

geval die bij de totstandkoming van de algemene regel (lees: de bovengrens) niet zijn betrokken. In ieder geval kan het enkele gegeven dat de vreemdeling zich gedurende de ongewenstverklaring niet schuldig heeft gemaakt aan enig strafbaar feit en niet meer in Nederland heeft verbleven, niet worden aangemerkt als een bijzonder feit of omstandigheid.

5.1 Uit de stukken is de rechtbank gebleken dat eiser zich in Nederland heeft opgehouden, zonder dat de ongewenstverklaring tijdelijk was opgeheven. Tevens is uit het uittreksel Justitiële Documentatie gebleken dat eiser sinds zijn ongewenstverklaring meermalen is veroordeeld, wegens het opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2, eerste lid onder C, van de Opiumwet, gegeven verbod.

Nu eiser niet voldoet aan de voorwaarden, zoals genoemd in artikel 68, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 6.6 van het Vb, is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden de afwijzing van de aanvraag om opheffing van de ongewenstverklaring, heeft gehandhaafd.

5.2 De rechtbank ziet zich vervolgens gesteld voor de vraag of sprake is van een uitzonderlijk geval, zoals in vorenbeschreven beleid bedoeld. Als uitgangspunt geldt dat gesproken kan worden van bijzondere feiten en omstandigheden, die mogelijk een opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen, indien sprake is van inbreuk op het familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

5.2.1 De rechtbank is in de eerste plaats van oordeel dat, nu uit de stukken blijkt dat eiser na zijn ongewenstverklaring meermalen is veroordeeld, sprake is van recidivegevaar. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat eiser sinds zijn ongewenstverklaring nog drie keer onherroepelijk is veroordeeld terzake het opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 2, eerste lid onder C, van de Opiumwet gegeven verbod. Bovendien is eiser op 29 maart 2007 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden, ter zake het opzettelijk handelen in strijd met diezelfde bepaling, alsmede het in Nederland verblijven, terwijl hij weet dat hij op grond van enig wettelijk voorschrift tot ongewenst vreemdeling is verklaard. In het geval van recidivegevaar kan verweerder in redelijkheid het algemeen belang zwaarder laten wegen dat het persoonlijk belang van eiser.

5.2.2 Met betrekking tot het beroep van eiser op artikel 8 van het EVRM, waarin is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven, overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bij de beoordeling van de vraag of deze inbreuk op het familie- of gezinsleven is gerechtvaardigd op grond van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, dient een redelijke afweging gemaakt te worden tussen het belang van de overheid bij bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid en het belang van eiser bij uitoefening van zijn familie- of gezinsleven. Gelet op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 2 augustus 2001 (in de zaak Bouloufi tegen Zwitserland, LJN AD3516), dienen de daarin vermelde "guiding principles" in de belangenafweging betrokken te worden. Hierbij wordt bedoeld op:

- aard en ernst van het door eiser gepleegde misdrijf;

Regnr.: AWB 09/22573 BEPTDN

4

- de duur van het legaal verblijf van eiser in Nederland;
- de verstreken tijd sinds het plegen van het misdrijf;
- de nationaliteiten van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van eiser;
- het gedrag van eiser sinds het plegen van het misdrijf, en
- de aanwezigheid van ernstige belemmeringen om het gezinsleven in een ander land uit te oefenen.

De rechtbank is allereerst van oordeel dat tussen eiser en zijn echtgenote en dochter familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM bestaat.

Volgens vaste jurisprudentie is geen sprake van inmenging in de uitoefening van het recht op familie- en gezinsleven indien de bestreden beschikking er niet toe strekt de vreemdeling een verblijfstitel als bedoeld in artikel 14, 20, 28 of 33 van de Vw 2000 te ontnemen die hem tot uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande in staat stelde.

Indien geen sprake is van inmenging, dan rijst de vraag of zich zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat uit het recht op respect voor het familie- en gezinsleven niettemin voor verweerder de positieve verplichting voortvloeit aan de vreemdeling verblijf hier te lande toe te staan. Teneinde die vraag te beantwoorden, dient een op de individuele zaak toegespitste belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de Nederlandse Staat een zekere beoordelingsvrijheid toekomt.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval aan het door de overheid te behartigen belang van de bescherming van het economisch welzijn en de openbare orde van Nederland meer gewicht toekomt dan aan het belang van eiser bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven met zijn echtgenote hier te lande. De rechtbank acht daarbij het volgende van belang.

Nu is vastgesteld dat eiser ook na zijn ongewenstverklaring meermalen is veroordeeld, is sprake van recidivegevaar. Het plegen van deze ernstige misdrijven door eiser is aan te merken als persoonlijk gedrag dat een werkelijk en genoegzaam ernstige bedreiging vormt en een fundamenteel belang van de samenleving aantast, namelijk het belang van de Nederlandse volksgezondheid.

Nu eiser voorts het gezinsleven is aangegaan terwijl hij wist dat hij ongewenst vreemdeling was verklaard en niet in Nederland mocht verblijven om het gezinsleven alhier uit te oefenen, dienen de gevolgen van deze keuze voor zijn rekening en risico te komen.

De rechtbank neemt daarbij tevens in aanmerking dat eiser sinds zijn ongewenstverklaring Nederland niet heeft verlaten, behoudens een aantal gedwongen uitzettingen. Eiser is echter steeds weer naar Nederland teruggekeerd.

Gesteld noch gebleken is dat het gezinsleven niet buiten Nederland kan worden uitgeoefend.

5.2.3 De rechtbank is derhalve van oordeel dat niet is gebleken van bijzondere feiten en omstandigheden die mogelijk een opheffing van de ongewenstverklaring rechtvaardigen.

5.3 Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is de rechtbank van oordeel dat verweerder in de door eiser aangevoerde omstandigheden geen grond heeft hoeven zien voor opheffing van de ongewenstverklaring.

5.4 Met betrekking tot de grond van eiser dat hij niet op zijn bezwaarschrift is gehoord, overweegt de rechtbank dat de vraag of in bezwaar al dan niet een hoorplicht bestaat wordt beheerst door het bepaalde in hoofdstuk 7 van de Awb. Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 van de Awb zich voordoet. De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift bezien in samenhang met hetgeen eiser in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing

Regnr.: AWB 09/22573 BEPTDN

5

daaromtrent is overwogen, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien. Daarbij wijst de rechtbank er op dat eiser ook in beroep geen nadere stukken heeft ingediend.
De beroepsgrond faalt derhalve.

- 6 Het beroep is derhalve ongegrond.
- 7 Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.M.F. Holtrop, in tegenwoordigheid van de griffier H. Pop.

Uitgesproken in het openbaar op 10 februari 2010.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

Afschrift verzonden op: 10 FEB. 2010

Rechtbank 's-Gravenhage

Sector Bestuursrecht

Rechtbank 's-Gravenhage

Postbus 20302, 2500 EH Den Haag

[] PER FAX ((020) 615 44 85)

De heer mr. R.T. Laigsingh
Pieter Calandlaan 134
1068 NR Amsterdam

Bezoekadres

Prins Clauslaan 60

2595 AJ Den Haag

Telefoon (070) 3813131

Fax (070) 3813612

Bankrekeningnummer

58.99.90.560

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Vreemdelingenzaken (Blok C)

mevr A.H. Veenendaal

070-3811727

070-3813612

10 februari 2010

procedurenummer 09 / 22573 BEPTDN V153 3C G263

casusnummer

Bij beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden.

Wilt u slechts één zaak
in uw brief behandelen.

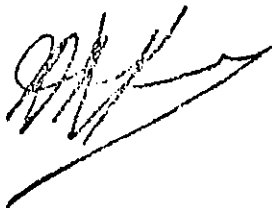
de procedure van

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak. Voor de mogelijkheid tot het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de rubriek Rechtsmiddel in de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier.

A. H. Veenendaal

Advocatenkantoor Ramdhan
advocaten en procureurs

mr. K. Ramdhan
mr. R.T. Laingsingh
mr. S. Akkas

Pieter Calandlaan 134
1068 NR Amsterdam
Tel. 020-615 41 36/06-53 62 55 38
Fax 020-615 44 85

Tevens per fax 070-3651380

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

Betreft: Hoger Beroep

Inzake:

Uitspraak: Rechtbank 's-Gravenhage 10 februari 2010, Awb. 09/22571

Verzonden: op 10 februari 2010

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
10 MRT 2010	
ZAAKNR.	201002373-1
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer _____ geboren op _____ hierna appellant, terzake dezer
domicilie kiezende te (1068 NR) Amsterdam aan de Pieter Calandlaan 134, ten kantore van de
advocaat en procureur mr. R.T. Laingsingh, die door appellant ten deze tot bepaaldelijk
gevolmachtigd(in de zin van artikel 70 lid 1 Vw. 2000) is gesteld en als zodanig zal optreden;
dat hij tijdig hoger beroep heeft ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage
d.d. 10 februari 2010(bijlage) en in het hiernavolgende het hoger beroep zal motiveren.

GRIEF 1:

Ten onrechte stelt de rechtbank in de laatste alinea onder punt 5.2.2 op pagina 4, dat appellant
het gezinsleven is aangegaan terwijl hij wist dat hij ongewenst was verklaard. Derhalve heeft
de rechtbank niet deugdelijk gemotiveerd waarom er voor de Staat geen positieve verplichting
dient voort te vloeien ter zake het uitoefenen van het gezinsleven.

TOELICHTING:

Tijdens zowel de bezwaar- als de beroepsprocedure is naar voren gekomen dat appellant een
gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft met mevrouw _____ en met zijn twee
kinderen. Mevrouw _____ : en appellant hebben samen een kind. Vaststaat dat deze
relatie is ontstaan nadat appellant ongewenst was verklaard. Het kind is ook geboren na de
ongewenstverklaring. Maar appellant heeft ook een kind uit een eerdere relatie, met mevrouw _____

Uit het processtuk 33 uit het procesdossier volgt dat dit kind geboren is voor de
ongewenstverklaring. Derhalve is het gezinsleven tussen appellant en zijn kind ontstaan ruim
voordat hij ongewenst was verklaard. Doordat de rechtbank er ten onrechte van uit is gegaan
dat appellant geen gezinsleven heeft opgebouwd voor dat hij ongewenst was verklaard, heeft
de rechtbank de vraag onbeantwoord gelaten hoe appellant het gezinsleven met zijn kind(uit
de relatie met mevrouw _____) dient uit te oefenen.

De rechtbank heeft het voorgaande over het hoofd gezien en zodoende een misslag gemaakt.

Advocatenkantoor Ramdhan
advocaten en procureurs

GRIEF 2:

Ten onrechte stelt de rechtbank in de laatste alinea onder punt 5.2.2 op pagina 4, dat gesteld noch gebleken is dat het gezinsleven niet buiten Nederland kan worden uitgeoefend.

TOELICHTING:

Zowel in het nader aanvullend beroepschrift van 13 november 2009 als ook ter zitting is betoogd dat alle personen waarmee appelland een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM de Nederlandse nationaliteit hebben. Daarnaast zijn de kinderen in Nederland geboren en getogen. Suriname is voor hen een vreemd land.

GRIEF 3:

De rechtbank heeft onder punt 5.4 op pagina 4 en 5 niet deugdelijk gemotiveerd waarom verweerder, volgens de rechtbank, terecht heeft afgezien van het horen van appelland in de bezwaarfase.

TOELICHTING:

De rechtbank geeft alleen de mening van verweerder weer en maakt hierdoor de mening van verweerder tot de hare. De rechtbank motiveert niet waarom zij van mening is dat er op juiste gronden is afgezien van het horen. Hierdoor heeft de rechtbank ten onrechte de schending van de hoorplicht door verweerder toegelaten.

Weshalve verzocht wordt tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en gegrondverklaring van het beroep van 23 juni 2009, daarbij de veroordeling van de Staatsecretaris in de kosten van het geding.

Amsterdam, 10 maart 2010

Advocaat- bepaaldelijk gevolmachtigde,

Mr. R.T. Laigsingh

A large, stylized handwritten signature in black ink, appearing to be 'R.T. Laigsingh'. The signature is written over a horizontal line and extends across most of the width of the page.